

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 306/2022-30

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej a zo sudcov Petra Molnára (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■, zastúpeného JUDr. Dušanom Szabóom, advokátom, Nemocničná 893/7, Kráľovský Chlmec, proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 33 Ek 33/2019 z 31. marca 2022 a postupu, ktorý mu predchádzal, takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 31. mája 2022 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd napadnutým uznesením Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) označeným v záhlaví tohto uznesenia a postupom okresného súdu, ktorý mu predchádzal. Navrhuje, aby ústavný súd priznal sťažovateľovi náhradu trov konania.

2. Z obsahu sťažnosti a napadnutého uznesenia okresného súdu a ostatných priložených listín vyplýva tento skutkový stav:

V označenej exekučnej veci sťažovateľ vystupoval v procesnom postavení oprávneného o vymoženie 1 029 eur s príslušenstvom a trov exekúcie. Okresný súd právoplatne rozhodol o zastavení exekúcie v celom rozsahu podľa § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku uznesením z 28. apríla 2021 (ďalej len „uznesenie o zastavení exekúcie“), teda z dôvodu, že sú tu iné skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu. Exekučným titulom,

na základe ktorého exekúcia prebiehala, bolo rozhodnutie Sociálnej poisťovne o valorizácii dávky invalidného dôchodku. Následne okresný súd prostredníctvom vyššieho súdneho úradníka (ďalej len „VSÚ“) rozhodol uznesením zo 4. novembra 2021 o trovách súdneho exekútora tak, že sťažovateľa zaviazal nahradiť trovy exekučného konania súdnemu exekútorovi v sume 72 eur. Sťažovateľ podal proti označenému uzneseniu VSÚ sťažnosť, o ktorej rozhodol okresný súd napadnutým uznesením tak, že zmenil výrok uznesenia VSÚ tak, že zaviazal sťažovateľa na zaplatenie sumy 36 eur súdnemu exekútorovi. Okresný súd konštatoval, že k zastaveniu exekúcie došlo z dôvodu, že sťažovateľ predložil súdu nespôsobilý exekučný titul, čo je pričítateľné sťažovateľovi ako oprávnenému.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ v sťažnosti rozsiahlo opisuje genézu predmetného exekučného konania, ako aj podrobne kritiku rozhodnutia exekučného súdu vydané v jeho veci a nekonzistentne namieta, že okresný súd v súvislosti s trovami súdneho exekútora dospel k nesprávnym a arbitrárnym záverom rovnako ako aj v súvislosti s jeho návrhom na vykonanie exekúcie. V podstatnom vyjadruje nesúhlas s prijatými závermi okresného súdu o potrebe zastaviť exekúciu a v nadväznosti na uvedené tvrdí, že ak exekučný titul bol od počiatku nespôsobilý, tak potom okresný súd ani nemal vydať poverenie na vykonanie exekúcie. Ak ho vydal nesprávne, tak potom okresný súd by mal zodpovedať za vznik trov exekútora v jeho veci. Na základe uvedeného a ostatnej argumentácie uvedenej v sťažnosti dospieva k presvedčeniu, že napadnutým uznesením exekučného súdu došlo k porušeniu jeho označených práv.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Podstatou ústavnej sťažnosti je posúdenie, či okresný súd akceptovateľným spôsobom odôvodnil svoje napadnuté uznesenie o náhrade trov súdneho exekútora v exekučnej veci sťažovateľa a či reflektoval na relevantnú argumentáciu sťažovateľa.

5. Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že rozhodnutia o trovách meritórne preskúmava len výnimočne, ak ide o exces alebo extrémne vybočenie z princípu spravodlivosti (m. m. I. ÚS 40/2012, II. ÚS 364/2014, II. ÚS 64/09, III. ÚS 92/09, IV. ÚS 248/08, z novej judikatúry pozri II. ÚS 153/2016, II. ÚS 357/2016, II. ÚS 681/2016, II. ÚS 506/2018, II. ÚS 494/2018, II. ÚS 566/2018).

6. V nadväznosti na obsah sťažnosti a tam uvedenú argumentáciu ústavný súd konštatuje, že pôsobí zmätočne, je kusá, vytrháva veci z kontextu a v konečnom dôsledku je nezrozumiteľná. Napriek uvedenému z nej vyabstrahoval, že sťažovateľ je nespokojný a nestotožňuje sa s dôvodmi, pre ktoré okresný súd exekúciu v jeho veci zastavil. V uvedenom vidí príčinu nesprávneho posúdenia otázky, kto spôsobil vznik trov súdneho exekútora a kto je ich povinný hradiť.

Z uvedených dôvodov považuje napadnuté uznesenie okresného súdu za vecne nesprávne a nespravodlivé.

7. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

9. Ústavný súd po preskúmaní veci konštatuje, že nezistil taký výklad zákonných predpisov rozhodných pre vec samotnú, ktorý by mohol vyvolať účinky nezlučiteľné so základným právom na súdnu ochranu alebo práva spravodlivé súdne konanie.

10. Okresný súd pri rozhodovaní o náhrade trov súdneho exekútora vychádzal z obsahu právoplatného uznesenia o zastavení exekúcie a tam uvedeného dôvodu zastavenia exekúcie, ktorý je obligatórne súčasťou výroku takéhoto rozhodnutia. Pokiaľ sťažovateľ argumentuje jeho nesprávnosťou, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ mal možnosť napadnúť uznesenie o zastavení exekúcie ústavnou sťažnosťou. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd sťažnostnú argumentáciu, ktorá sa viazala k správnosti dôvodov, pre ktoré okresný súd exekúciu vo veci sťažovateľa zastavil, považoval za neprípustnú.

11. Ústavný súd pri preskúmaní dôvodnosti ústavnej sťažnosti mohol (vzhľadom na už judikovaný dôvod zastavenia exekúcie) posúdiť len aplikáciu do úvahy prichádzajúcich právnych predpisov a či napadnuté uznesenie je riadne odôvodnené.

12. Vzhľadom na skutočnosť, že okresný súd exekúciu zastavil podľa § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku, teda z dôvodu, že sťažovateľ exekučnému súdu predložil nespôsobilý exekučný titul, ústavný súd konštatuje, že okresný súd bol týmto záverom viazaný pri posudzovaní otázky, kto je povinný hradiť trovy v okolnostiach posudzovanej veci. Vzhľadom na výrok uvedený v uznesení o zastavení exekúcie okresný súd dospel k záveru, že dôvod zastavenia exekúcie

je pričítateľný sťažovateľovi, ktorý ako *dominus litis* podal návrh na vykonanie exekúcie, za čo nesie procesnú zodpovednosť. Sťažovateľom namietaná skutočnosť, že okresný súd pochybil, keď vydal poverenie na vykonanie exekúcie, podľa názoru ústavného súdu aj vzhľadom na špecifické okolnosti veci nie je a nemôže byť v príčinnej súvislosti so vznikom trov súdneho exekútora v napadnutom exekučnom konaní. Totiž vydaním poverenia okresný súd len osvedčuje, že predložený exekučný titul vykazuje znaky spôsobilého exekučného titulu. Exekučný titul predložený sťažovateľom *prima facie* bol spôsobilým exekučným titulom, ale nebol vykonateľný z dôvodov, ktoré boli v exekučnom konaní preukázané až následne, teda nie v dôsledku pochybenia okresného súdu. Povinný v návrhu na zastavenie exekúcie poukázal na rozhodnutie Sociálnej poisťovne č. 571 015 6661 0 zo 6. februára 2019 o zastavení výplaty invalidného dôchodku sťažovateľa, ktoré bolo vydané po zrušení skôr vydaného rozhodnutia z 15. júla 2015 (pozri bod 36 odôvodnenia uznesenia o zastavení exekúcie), čo bolo dôvodom, pre ktorý sťažovateľ pristúpil k súdnemu vymáhaniu svojich nárokov. Až na základe týchto rozhodnutí bolo možné dospieť k záveru, že predložený exekučný titul sťažovateľom je nevykonateľný. V tejto súvislosti je potrebné dodať, že k pozastaveniu výplaty dávok a vydaniu rozhodnutí o pozastavení ich vyplácania došlo z dôvodov na strane sťažovateľa, ktorý sa nepodrobil kontrolnej lekárskej prehliadke potrebnej pre posúdenie jeho zdravotného stavu, preto Sociálna poisťovňa rozhodla o pozastavení výplaty dávok.

13. Ústavný súd konštatuje, že po preskúmaní obsahu napadnutého uznesenia a rozhodných okolností prípadu dospel pri predbežnom prerokovaní k záveru, že medzi napadnutým uznesením okresného súdu a obsahom označených základných práv neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Na základe uvedeného ústavnú sťažnosť sťažovateľa v celom rozsahu odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

14. V dôsledku konštatovania zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti sa už ústavný súd ostatnými návrhmi obsiahnutými v sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. júna 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu